மண்ணாசை

இதுதான் என் வீடு. இதற்கு எதிர்த்தாற்போல இருக்கிற காலி மனை, வீட்டைச் சேர்ந்தது. காலி மனையை ஒட்டித் தொடர்ந்திருக்கிறதே சவுக்கண்டி, அது காலி மனையைச் சேர்ந்தது.

பதினைந்து வருஷத்துக்குப் பிறகு டில்லிக் கம்பளிச் சட்டையைப் போட்டுக்கொண்டு தெருவழியாக வந்த பொழுது—வந்தே இருக்கவேண்டியதில்லை; புத்தி என்பது சாதாரணமாக எல்லோருக்கும் எப்பொழுதும் இருப்பதில்லை—தெருவில் இருந்த இரண்டொரு நாய்கள் என்னை விறைக்கப் பார்த்தன. இந்த ஊர் ஆள் அல்ல என்று அவற்றுக்கு நிச்சயமாகத் தெரிந்திருந்ததுபோல் கண்ணின் மணிகள் நிலைத்து நின்றன. ஆனால் இவன் அந்நியன், கடிக்காவிட்டாலும் குலைத்தேனும் விரட்டத் தக்கவன் என்ற அபிப்பிராயம் திட்டமாக உருவாகவில்லை. தொண்டை வரையில் வந்த குரைப்பு, தொண்டைக் கதிர் கருகியதுபோல் வெளிவரவில்லை. கால் கெண்டைச் சதைக்கோ உடுப்புகளுக்கோ அபாயம் இல்லை என்ற தைரியத்தில் வீட்டை நோக்கி நடந்துகொண்டிருந்தேன். தைரியம் என்றால் எதிரியை மறந்து விடவேண்டும்; நினைப்பில் வரக்கூடாது. எதிரியின் படைப்பலம் என்ன, எந்த எந்த இடத்தில் இருக்கின்றன என்று வேவு பார்க்க ஆள் வைத்துவிட்டுத் தைரியமாக இருக்கிறான் என்றால் அர்த்தம் இல்லை. குலைக்கிற நாய் கடிக்காது. அப்பொழுது கடிக்கிற நாய் குலைக்காமல் இருக்குமோ? இந்தமாதிரி

தைரியந்தான் என்னிடம் இருந்தது. நடுவில் நடுவில் திரும்பிப் பார்த்துக்கொண்டே முன்னேறினேன். ஒரு நாய் பத்தடி தூரம் பின்தொடர்ந்தது. மற்றொரு நாய் பதினைந்தடி தூரம் வந்துவிட்டு நடுரோட்டில் மண்ணைச் சீத்துக்கொண்டு படுக்கப் பிள்ளையார் சுழி போட்டது. நமக்கு மெத்தை மேடாக இருக்கவேண்டும். அதற்குப் பள்ளமாக இருக்கவேண்டும். இதனால் மேடும் பள்ளமும் ஒன்றுதான் என்று சொல்லிவிட முடியுமா? அல்லது சுகத்தைக் காண ஒரேவழிதான் என்று சொல்லிவிட முடியுமா? எப்படியானாலென்ன, என் தைரியம் ஊர்ஜிதமாகிவிட்டது. வீடு வந்துவிட்டது...

ஒரு வார்த்தை: வீடு, வந்ததா? நான் போனேனா?—பாஷை என்னும் கருப்பைக்குள் கருத்துப் புகுந்திருக்கும் பொழுது தலைகீழாகத்தான் இருக்குமா? அல்லது கருத்தை மறைப்பதுதான் உயர்ந்த நடையா? தொனி என்றால் இதுவா?

வீடு எப்பொழுதும் போலத்தான் இருந்தது. பதினைந்து வருஷகாலத்தில் சின்னப் பெண் உருமாறிப் போனது போலவும் இல்லை; இறங்கு முகமாக இருக்கும் கிழவியைப் போலவும் இல்லை. பழந்திண்ணை அப்படியே இருந்தது.

திண்ணையில் வாத்தியார் உட்கார்ந்துகொண்டிருந்தார். புகை இருந்தால் நெருப்பு அங்கே கட்டாயம் இருக்கும் என்பார்களே, அதுமாதிரி எதிரில் உட்கார்ந்திருந்த பையனைக்கொண்டு அவரை வாத்தியார் என்று கணித்தேன். வாசலில் வந்து ஒரு நிமிஷம் தயங்கினேன்.

"யாரைப் பார்க்கிறீர்கள்?"

"சாமியை."

"அவர் இல்லை?"

"அவர் சம்சாரம்?"

"அவரும் இல்லை."

நான் திரும்பலாமா என்று நினைத்துக்கொண்டதை அறிந்துகொண்டு விட்ட வாத்தியார் மூக்குக்கண்ணாடியைக் கழற்றி வைத்தார்.

"உட்காருங்கள்; வந்துவிடுவார்."

போவது போலப் பாசாங்கு செய்தேனே ஒழிய, திரும்பும் அபிப்பிராயம் எனக்கு இல்லை. வெள்ளத்தில் வீழ்ந்தவன் துரும்பைப் பிடிப்பான் என்பார்களே, அந்தமாதிரி வாத்தியாரின் வார்த்தைகளில் தொற்றிக்கொண்டு திண்ணையில் உட்கார்ந்தேன்.

"சின்னசாமி, புத்தகத்தை வை. இவரோடு கொஞ்சம் பேசுகிறேன்."

சின்னச்சாமி திறந்திருந்த புத்தகத்தை அப்படியே கவிழ்த்து வைத்துவிட்டு - புத்தகத்தை மூட எவ்வளவு நேரம் பிடிக்கும்?- கூரையில் செருகியிருந்த கிட்டிப்புள்ளை எடுத்துக்கொண்டு ஓடிவிட்டான்.

கிட்டிப்புள் எடுத்த இடத்தை நோக்கிக் கண் சென்றது. வரிசையாகக் குளவிக் கூடுகள் நாலைந்து, வேலைக்குச் சென்று விட்ட ஏழைக் குடியானவர்களின் வீடுகளைப்போல இருந்தன. ஒன்றாவது மூடியிருக்க வேண்டுமே; இல்லை. தேவைக்கு மிஞ்சிய வீடுகள் கட்டிக்கிடப்பதுபோல இருந்தன.

"ஏன் ஸார் குளவி முட்டையிடுமா? இல்லாவிட்டால் நம்மைப்போல் முழுக் குழந்தையாகப் பெறுமா?"

"இதெல்லாம் பாடத்திட்டத்தில் இல்லை. நீங்கள் ஜாடையாகச் சொல்வது புரிகிறது. சாமி இருக்கிறாரே, அவர் ரொம்ப மதமதா. எருமை மாடு என்று நான் சொல்லப்படாது. ஆனால் அப்படித்தான். வீடு வாசல்

ஒன்றிலும் பிடித்தம் கிடையாது. சுத்தமாக இருக்க வேண்டும் என்ற நினைப்பெல்லாம் கிடையாது. எங்கள் வீட்டை வந்து பாருங்களேன். உங்களுக்கு ஜோவி இருக்குமோ என்னவோ! இதோ கோயிலுக்குப் பின்னுலே தான்; வாடகை வீடுதான். கிளிக்கூண்டு மாதிரி இருக்கும். இந்தக் குளவிக்கூடுகள் மூன்று வருஷமாக இருக்கின்றன. கேட்பார் கிடையாது. வீட்டை அவ்வப்பொழுது ஒட்டடை அடித்துச் சுத்தமாக வைத்துக்கொள்ள வேண்டும் என்று சொப்பனங்கூடக் காணமாட்டார்.''

''அப்படி இருக்காது. குளவிக்கூடுகள் கட்டுகிற வீட்டில் தான் பிள்ளை குட்டிகள் பிறக்கும் என்பார்கள்.''

''அப்படியா? எனக்குத் தெரியாதே!''

''பாடத்திட்டத்தில் இதெல்லாம் சேர்ந்திருக்காது. மண்கூடு கட்டினுல் பெண்கள் பிறக்கும் என்பார்கள். அரக்குக்கூடாக இருந்தால் பிள்ளைகள்.''

''அதெல்லாம் இருக்கலாம். எல்லாவற்றுக்கும் ஓர் எல்லை வேண்டும். இவருக்கு மூன்று மண் கூடாகி விட்டன. பாடம் சொல்லிக்கொள்கிருனே, அரக்குக்கூடு அவன் பெரியவன். இனிமேலாவது வீட்டைச் சுத்தமாக வைத்துக்கொள்ள வேண்டாம்?''

வாத்தியார் கர்ப்பத் தடைப் பிரசாரகரா என்ன என்று நினைத்துக்கொண்டு குறிப்பின்றி எதிரே பார்த்தேன்.

சவுக்கண்டிக்கு முன்னிருக்கும் மனையில் பக்கத்து வீட்டுக்காரர் வந்து நுழைந்தார். அதிலிருந்த வைக்கோல் போரிலிருந்து கற்றை கற்றையாக வைக்கோலை உருவிப் போட்டுச் சுருட்டி எடுத்துக்கொண்டு வீட்டுக்குத் திரும்பினுர்.

''அந்த இடத்தை வாடகைக்கு வாங்கிக் கொண்டிருக்கிருரா?''

"அதைத்தான் சொன்னேனே. பூசனிக்காய் போவது தெரியாது; கடுகைப்பற்றி ஆராய்வார். ஐந்து ரூபாய்க்கு குறைந்து முடியாதென்ருல் மூன்றரைதான் என்று கொக்கைப்போல் ஒரு காலால் நிற்கிரூர். அதற்கும் விதியற்றுச் சொல்லிக் கொடுக்கிறேன். இதைக் கோட்டை விட்டு விட்டார்"

எனக்குத் திடீரென்று வெறிபிடித்து விட்டது. விட்டத்தின் ஓரத்தில் இருந்த குளவிக்கூடுகளை எல்லாம் ஒன்று விடாமல பெயர்த்துத் தள்ளினேன். கூட்டுக்குள் குஞ்சுகள் முட்டைகள் இருந்தால் – மாட்டின் வலிக்கு மாட்டுண்ணி இரக்கப்பட்டால் - பூகம்பம் யாருக்கு இரக்கம் காட்டுகிறது? இரக்கம் என்பதே வாச்சாங்குள்ளி ஆட்டம் மாதிரி. தோற்கிறவன் ஜயிப்பதற்குச் செய்யும் சூழ்ச்சி. கூடுகள் பொலபொல வென்று விழுந்து பூகம்பம் குலுக்கிய வீடுகளைப்போல இறைந்து கிடந்தன.

வாத்தியார் என்னை வெறிக்கப் பார்த்துக் கொண்டே இருந்தார்.

"அதோ அவருக்குப் பேர் என்ன?"

"சாமிசா"

"சாமிசாவா?"

"ஆமாம். அப்படித்தான் அவருக்கு வருகிற தபாலெல்லாம் அட்ரஸ்."

"ஊரார் தபாலை எல்லாம் பார்க்கிறதுகூட உங்கள் வேலையா?" என்று கேட்டுக்கொண்டே திண்ணையை விட்டிறங்கி, சாமிசா வீட்டுக்குப் பாய்ந்தேன்.

சாமிசா வீட்டு வாசலில் நின்று பார்த்தால், நடுவில் இருக்கும் முற்றம் தெரியும். சாமிசா பசுமாட்டு வாயில் வைக்கோலைத் திணித்துக் கொண்டிருந்தார். நான் ஒன்றுமே பேசாமல் முற்றத்தையும் அவரையும் மாட்டை

யும் மாறி மாறிப் பார்த்துக்கொண்டே இருந்தேன். இரண்டொரு நிமிஷமோ யுகமோ யார் கண்டது? மாடு முற்றம் ஒன்றும் தென்பட வில்லை.

“யாரு ஸார்?”

அந்தக் குரல் என்னைத் தட்டி உலுக்கி எழுப்பிற்று. இங்கே எதிர்த்த வீட்டுக்கு வந்தேன் என்று சொல்ல வந்தவன், “நீங்கள் யார் ஸார்?” என்று கேட்டுவிட்டேன்.

“இந்த வீட்டுச் சொந்தக்காரன்.”

பதில் சொன்னபொழுது தலையை ஒருமாதிரியாகச் சாய்த்துக்கொண்டு நின்றார். தலைமயிர் சண்டைக்கோழி கழுத்து மயிரைப்போல் சிலுப்பிக்கொண்டது.

“இந்த வீட்டுக்குச் சொந்தமென்றால் பக்கத்துவீட்டு மனையில் என்ன வேலை?”

“நீர் கேட்க வேண்டிய வேலை என்ன? நீ யாரு?”

“நாம் – நான் - வீட்டுச் சொந்தக்காரன்.”

“தெரியுமடா!” என்று கழுத்தைப் பிடித்துத் தள்ள வந்து விட்டான். எங்கள் சத்தத்தைக்கேட்டு அல் அயல் காரர்கள் கூடிவிட்டார்கள். பேச்சு, செயலாக மாறியதும் குறுக்கிட்டார்கள்.

எனக்கு ஆத்திரம் பொங்கிக் கொண்டிருந்தது. கையாலாகாதவனுக்கு ஆளத் தெரியாது - எதுவானுலென்ன, வீடு, வாசல், மனை, மனைவி, பணம். பாத்திரம் அறிந்து பிச்சை மாத்திரந்தான் இடவேண்டும் என்பதில்லை. கொதிப்பு வெடிக்கும் கட்டம்.

அப்பொழுது கூட்டத்துக்கிடையில் ஒருவர் தலையை நுழைத்தார். அமளிக்கிடையில் கண் கலங்க நிற்கும் என்னைப் பார்த்தவர் சாமி!

நான் அவரைப் பார்த்தேன். மௌனமாகப் பார்த்தேன்.

"எப்பொ வந்திங்க: எல்லாம் போக இவரோடு உங்களுக்கு என்ன தகராறு?"

நான் வாயைத் திறக்கவில்லை.

"இவன் யாரய்யா, கம்பளிச் சட்டையைப் போட்டுக்கொண்டு? இவன் வீட்டுச் சொந்தக்காரனுமே - இவனு? அப்போ நீர் யாரு?"

சாமி அவருக்கு எதுவும் பதில் சொல்லவில்லை. "நீங்க வாங்க, பேசிக்கொள்ளலாம்" என்று சொல்லி அழைத்துக்கொண்டு போனுர். உண்மையில் கையைப் பிடித்து இழுத்துக்கொண்டு போனுர்.

திண்ணையில் வாத்தியார் பையனுக்குப் பாடம் சொல்லிக் கொடுத்துக் கொண்டிருந்தார்.

"ஏன் வாத்தியார் ஸார், நீங்க இவர் கிட்டே என்ன சொன்னீங்க?"

"நீங்கள் வெளியில் போயிருப்பதாகச் சொன்னேன்."

"இவர் யார் தெரியுமா?"

"தெரியாதே!"

"இவர் கிட்டே இருந்துதான் இந்த வீட்டை வாங்கினேன்."

என் கொதிப்பு வெடித்தது.

"உங்களுக்கு லாயக்குப்படாது - அலிக்குப் பெண்ணைக் கொடுத்தாற் போல."

"குசாலாக எடுத்துக்கொள்ளுங்கள். அதற்காகவா வந்திருக்கிறீர்கள்?"

என் நாடி எல்லாம் ஒடுங்கிப்போச்சு. மோட்டாரில் பெட்ரோல் இருந்தாலல்லவா வண்டி ஓடும்?

"இவர் திண்ணையில் உட்கார்ந்திருந்தார். குளவிக் கூடுகள் கண்ணில் பட்டன. அவற்றை உடைத்தெறிந்தார். எதிர்த்த மனையைப் பார்த்தார். பக்கத்து வீட்டுக்கார ரோடு சண்டைக்குப் போய்விட்டார். சாமிசா இப்படி அக்கிரமம் செய்திருக்கிறான் என்று நான் சொன்னேன்" என்றார் வாத்தியார்.

"வக்கில் வீட்டுக்குப் போய் நோட்டீஸ் கொடுத்து விட்டுத்தான் வருகிறேன்."

"நோட்டீஸ். மண்ணாங்கட்டி! தீயை வைத்து வைக் கோல் போரையும் அவன் வீட்டையும் கொளுத்த வேண் டாம்?"

"அதெல்லாம் முடியாதவர்கள் சட்டத்தின் பலத்தைத் தானே தேட வேண்டும்? தேடுகிறேன். அதெல்லாம் இருக்கட்டும். வீட்டிலே உட்கார்ந்து ஆற அமரப் பேசு வோமே."

"வீட்டில் உட்கார மனமில்லை. சல்லிசாகக் கல்லை விலைக்கு வாங்கித் தாத்தா கட்டின வீடு. மோரும், வறட்டி யும் பாட்டி விற்று வாங்கினது எதிர்மனை என்பார்கள்."

"திண்ணையிலே உட்கார்ந்து சொல்லுங்களேன். நின்று கொண்டே பேசினால்?"

"நாய் வந்து குந்துமா உங்க வீட்டிலே, ரோசம் மானம் இல்லாதவர்களோடு...?"

அவர் கோபம் அடையவே இல்லை.

"இப்பொழுது பாதிப் பணம் கொடுத்தாலும் வீட் டைத் திருப்பித் தந்துவிடுகிறேன். பாக்கி பிறகு தரலாம். எனக்காக நீங்கள் படுகிற வேதனையைப் பார்த்தால்..."

திசைமாறிப் போய்விட்ட ஞாபகம், அப்பொழுது தான் வந்தது. வீட்டை விற்றுப் பத்து வருஷமாகிவிட்டன. டில்லியில் வேர் விட்டாயிற்று. மாஜி வீட்டைப் பார்க்க மனசுக்கு ஆசை. ஆசை நிறைவேறுவிட்டால் கோபம் தாபம், ஆத்திரம். 'மனமே, படு படு. சொன்னதைக் கேட்டாயா? இந்த ஊரில் இறங்கும் வேலே இல்லே என்று சொன்னேனே, கேட்டாயா?'

"இதோ போய்ப் பணத்தை எடுத்துக்கொண்டு வருகிறேன்" என்று கூறி, ரெயில்வே ஸ்டேஷனை நோக்கிக் கிளம்பினேன்.

ஒவ்வொருவரும் அடுத்தவனே முட்டாளென்று நினைக்கிருர்கள். ஆனல்—!